

Kommuner rundt om i Landet til Hjælp, der i højeste Grad vil trænge til en Lettelse af deres Byrder.

Jeg nævnte vor Tilslutning til Udgiftsbesparelserne paa de militære Love og de paagældende Beløbs Overførelse til Kommunerne, og den højtærede Finansminister fremsatte derom en Bemærkning, som jeg ikke ret forstaaer, hvad han mente med, thi han sagde, at han kunde ikke mene, det var mere rigtigt at overføre Motoromsættningsskatten end at overføre de Beløb, der spares paa de militære Love. Det var henvendt til mig, og da Ministeren ved, at jeg paa Partiets Vegne helt og fuldt har tiltraadt Overførelsen af de paa de militære Udgiftslove sparede Beløb, saa vil han forstaa, at der ved vor Tilslutning til Motoromsættningsskattens Overførelse ikke er Tale om, at vi foretrækker denne, ikke er Tale om et Enten-Eller, men om et Baade-Og. I det hele taget er den højtærede Finansministers Udtalelser paa dette Punkt en lille Smule besynderlige, for den højtærede Minister sagde ogsaa, at saa vidt han havde forstaaet mig, havde jeg givet Tilslutning til Ministeriets Tjenestemandspolitik. Hvis den højtærede Finansminister paa Grund af Omstændigheder, som jo altid kan times den, der sidder og hører paa en Tale, ikke har hørt Ordene, vilde den højtærede Minister jo blot ved at slaa op paa den Side i Rigsdagstidenden, hvor det staaer, kunne have set, at her kan der overhovedet ingen Tvivl være, idet jeg udtrykkelig sagde, at vi var enige i den Tjenestemandspolitik, den højtærede Minister anbefalede, nemlig at opretholde Tjenestemandslønningerne, kun med de Nedsættelser, der fulgte af Pristallet, og tillige var vi enige i den anden Del af hans Udtalelser, at det gjaldt om at reducere Tjenestemændenes Antal overalt, hvor man ikke behøvede saa mange Tjenestemænd, som der for Øjeblikket fandtes — hel og fuld Tilslutning! Disse Ord kunde umuligt give den højtærede Minister Anledning til at sige, at saa vidt han havde forstaaet mine Udtalelser, var dette vort Standpunkt. Den højtærede Minister anførte en Udtalelse om dette Forhold fra et Vælgermøde af Godsinspektør Berthelsen, og den højtærede Minister sagde, at han ikke rigtig kunde forstaa denne Udtalelse, som gik ud paa, at man kunde være med til at nedsætte Tjenestemandslønningerne, hvis man nedsatte Forbrugsafgifterne. Den højtærede Minister sagde meget rigtigt, at nedsætter man Forbrugsafgifterne, saa falder Pristallet, for saa vidt det er Afgifter, som paavirker dette, og saa vil dermed ogsaa Lønningerne

falde. Det er fuldkommen rigtigt bemærket, og derfor tør jeg sige — jeg ved ikke, om det er et rigtigt Referat eller ikke, men Betragtningen har i alt Fald ikke nogen Gyldighed for Partiet her i Rigsdagen, ikke heller for andre i vort Parti. Vi er enige om den Udtalelse — og det har jeg ogsaa fremdraget her i Dag —, som er fremsat om det ønskelige i, at man, naar man er kommet til Takstnedsættelser, tillige kan komme til Nedsættelse af Told- og Forbrugsafgifterne paa de almindelige Forbrugsartikler, og vi vil sætte et Arbejde ind paa, at dette kan lykkes, og forventer Støtte af den højtærede Minister i et saadant Arbejde. Men dette har intet som helst at gøre med Tjenestemandsspørgsmaalet. Tjenestemandslønninger reguleres efter Pristallet i Henhold til den gældende Lov, og denne Lov vil vi ikke være med til at sabotere.

Den højtærede Finansminister kom saa ind paa nogle Bemærkninger om Landmandsbanken, idet han skildrede sin Stilling saaledes, at det for ham væsentligt var et Spørgsmaal om, hvem der skal betale det Tab, der er lidt i Landmandsbanken, og som Staten hæfter for. Og det er i Sandhed et meget vigtigt Spørgsmaal. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal, og det er derfor af megen Betydning, hvem der sidder i Rigsdagen, naar det skal afgøres, hvem der skal betale, om den almindelige Befolkning helt ud til den yderste Kreds skal betale dette Tab, eller om der skal betales i Forhold til Evnen her i Samfundet. Men det, som i Øjeblikket først foreligger vedrørende Landmandsbankordningen, er ikke Spørgsmaalet om, hvem der skal betale den Gæld, som Staten allerede har paadraget sig, men det er Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Midlerne til Tilbagebetalingen af denne Gæld. Det er det, det først og fremmest drejer sig om, thi uden at disse Midler er til Stede, vil en Ordning ikke kunne tilvejebringes.

Her siger nu den højtærede Minister, at han ikke vil være med til at stifte Statslaan. Det maa betyde, at den højtærede Minister ikke vil være med til at forøge Statsgælden. Men det vil han heller ikke komme til at være med til, naar Spørgsmaalet om Landmandsbankens Ordning skal afgøres, thi Statsgælden foreligger — jeg beklager, at den højtærede Finansminister, saa vidt jeg har kunnet se af Statsregnskabet, ikke har gjort, hvad han i Fjor gav mig et Tilsagn om, nemlig paa den ene eller den anden Maade at gøre det klart, at der foreligger en saadan Statsgældsfor-